

Val serija poglavlje 11d

Sve što postoji su Lekcije...

ili

On skriva moju dušu u litici stijene

Koja na suhu, žednu zemlju baca sjene...

On skriva moj život u dubinama njegove ljubavi;

I svojim me rukama tamo pokriva...*

[*Kršćanska himna od Fanny J. Crosby, koju sam uvijek voljela. Iako sam naučila da Kršćanstvo – kako se objavljuje već 2000 godina – nije izvorno Kršćanstvo, još uvijek u njemu pronalazim neke korisne koncepte zakopane tamo poput mikroba u blatu.]

Napomena: Pisanje ovog dijela kao pozadine za događaje koji slijede bilo je krajnje naporno; ali potrebno. Na ostalim mjestima (web) stranica, kada sam govorila o mojim osobnim iskustvima, općenito sam izbjegla neke detalje iz očitih razloga – bolno je sjetiti se. Uvijek sam zabrinuta da će se čitatelj ili dosađivati, ili „isključiti“ na tim osobnim dijelovima priče, i nastojala sam pokriti samo najistaknutije dijelove koji će se opet pojavljivati kasnije u općoj diskusiji, dok sam istovremeno nastojala da ih učinim što sažetijima. Molim vas da to podnesete, premda ako smatrate da nije interesantno, slobodno stanite i vratite se na to kasnije kada se diskusija vrati više „općenitim temama“. Međutim moje mi je iskustvo pokazalo da mnoge ovdje nabrojane stvari nisu jedinstvene samo za mene.

Kako smo prošloj epizodi ostavili mene, ja sam odlučila da možda imati mozak i nije bila tako loša stvar iako se „put vjere“ mršti na njegovu upotrebu u iole većoj mjeri, osim njegovog nuđenja kao žrtve za hipnotiziranje, tako da se može uvijati poput pereca i koristiti za pravdanje teoloških besmislica djelima lude hrabrosti.

Sjećam se posjeta svojoj prijateljici u njenom uredu; na stolu je imala natpis na kojem je pisalo: Bog ne stvara otpad. To me dirnulo na čudan način jer sam baš bila u tijeku borbe za oslobađanje od hipnoze koja kaže da je ljudsko biće nesposobno koristiti mozak za otkrivanje ili rezumijevanje Boga, te se stoga mora osloniti samo na vjeru, i, naravno, Pravila – kakva god bi mogla biti na raznoraznim vjerskim putevima. Koliko sam puta čula propovjedi o tome da je mozak jedino instrument Sotone. Naravno, kada govorimo o „Predatorovu Umu“, vidimo kako je to jedna strana novčića. Pa ipak, bilo mi je prilično jasno da štogod postojalo, postojalo je unutar božjih misli, tkogod ili štogod on/ono moglo biti, te stoga imalo funkciju pronalaženja njega.

Čitanje tog malog natpisa stavilo me licem u lice sa shvaćanjem da sam kompletno zaglibila na vjerski put, da sam se zapravo bojala razmišljati. Postala sam posramljena mojom tendencijom da postavljam pitanja, i osjećala se neobično krivom zbog mojeg kapaciteta da koristim logičku analizu. Jedna od standardnih „hipnotičkih sugestija na „putu monaha“ jest da nikakvo razmišljanje nije dozvoljeno. Razmišljanje vodi ka pitanjima, a nenapisana 11-a zapovjed je „Ne postavljam pitanja!“

Iznadna jasnoća spustila se na mene; očito dio naše kreacije postoji u činjenici da mi IMAMO mozgove – zapanjujuće instrumente – s razlogom. (Znam da ste se, čitatelji, do sada zasigurno uvjerili da sam ja najsporiji učenik svih vremena!) No, svejedno, ova samo-dokazujuća činjenica da nam je Bog dao mozgove s razlogom, rodila je sljedeću misao: ne bismo li ih mi trebali upotrebljavati da

OTKRIJEMO Boga, radije nego za redanje očitih besmislica o Bogu koje su bile proslijedene dole od strane ljudi koji, što je potpuno jasno, nisu napravili mnogo da poboljšaju stanje u svijetu, i koje bi se zapravo moglo navesti kao kreatore sistema koji nas je uvalio u konfuziju u kojoj smo danas, i to zbog NEUPOTREBE njihovih mozgova?

Otprilike u isto vrijeme, desilo se nešto veoma čudno. Nisam tada o tome razmišljala kao o otmici. Tek kada pogledam unazad vidim naznake što bi to moglo biti. U drugu ruku pak, mogla bi postojati i druga objašnjenja.

Kako rekoh, živjeli smo u kabini. Vrlo uskoj kabini. Većina nje je bila popunjena našim krevetima, ormarom i 'brodskom kuhinjom'. (Ako sam išta naučila iz ovog iskustva, onda je to kako dizajnirati savršenu kuhinju!). Moj je krevet bio standardni dupli, gurnut u kut sa jednom stranom do zida. Bio je veoma uzak prolaz između podnožja kreveta i kolijevke. Ja sam spavala na „unutrašnjem“ dijelu, do zida. Jedini način da uđem ili izadem bio je ispuzati, izvući se unatrag prema dnu, ili reći (bivšem) suprugu da se digne tako da ja mogu izaći sa strane. U stanju fizičke nesposobnosti u kojoj sam tada bila, opcija sa izvlačenjem prema podnožju bila je teška, ako ne i nemoguća. Jednom kada sam se zavukla u krevet, bila sam uglibljena tamo za cijelu noć bez da budim (bivšeg) supruga i tražim da mi pomogne da se dignem.

Jedne noći nešto me probudilo, iako neznam točno šta. Bilo je to kao potmula tutnjava, da tako kažem. Bila sam VRLO pospana – gotovo kao drogirana, i bilo mi je jako teško otvoriti oči. No, smatrala sam da trebam provjeriti o čemu se radi, i prisilila sam se da otvorim oči i podignem glavu sa jastuka da bacim pogled uokolo. Zamjetila sam najčudniji efekt koji sam ikada vidjela do tada u životu, i još uvijek ga ne mogu precizno objasniti.

Ono što sam vidjela, bilo je svjetlo, ali ne ubičajena vrst svjetla. Bilo je više kao „čvrsta tvar“. Zapravo je probijalo zidove kuće kroz nešto što je izgledalo kao pukotine svugdje po zidovima. Naravno, dolazilo je i u prozore, ali igličaste zrake koje su dolazile kroz zidove bile su stvarno neobične. Bile su gotovo čvrste, poput siga, ili čak kristalnih krhotina.

Kada sam to vidjela, nekako me zaintrigiralo o čemu se radi. Nisam se mogla sjetiti što bi moglo biti tako snažno, takva moćna svjetlost koja probija kroz pukotine zidova iz svih smjerova odjednom, ako uzmemo u obzir da su pukotine bile gotovo mikroskopske. To čak nije činila ni sunčeva svjetlost, iako sam znala da struktura „kabine“ zacijelo posjeduje takve pukotine. Cijela je soba izgledala iskrizana tim zrakama svjetlosti.*

[*Postoji film sa Seanom Coneryem i Catherine Zeta Jones, Entrapment (zamka, klopka), koji ima scenu u kojoj se glumica provlači kroz laserskim zrakama iskrizan prostor. Ako zamislite te zrake kao zasljepljujuće blještave, možete dobiti neku predodžbu o onome što sam ja vidjela] (obično su te zrake dio alarmnog sustava – p.p.)

Vidjevši tu vrlo neobičnu svjetlost, što sam pomislila? Racionalizirala sam da se moralo raditi o grupi prijatelja mog (bivšeg) supruga koji su zbijali šalu sa njim, i to tako što su dovezli pred kuću čitav konvoj terenskih vozila sa onim jakim reflektorima montiranim na krovu i koje su svi usmjerili u istom smjeru, prema kući. Naravno, to bi značilo da su terenci bili sa svih strana kuće, uklučujući i jednog u zraku (iznad) koji je svjetlost usmjeravao prema dole, u tom momentu zablude, to mi je izgledalo kao razumno objašnjenje za nešto što mi je bilo potpuno neobjašnjivo.

Jedini problem je bio u tome što moj (bivši) suprug NIJE imao nijednog prijatelja koji bi posjedovao

terenac sa takvim reflektorčinama!

No mene taj detalj nije zamarao, odlučila sam da su to NJEGOVI prijatelji koji zbijaju šalu, i bila sam preumorna da se smijem, pa neka se onda ON ustane i naganja sa njima! Kako se usuđuju doći usred noći zbijati šale, kada se on rano ustaje zbog odlaska na posao! A ja sam trebala sna, jer, ipak, ja sam bila bolesna osoba!

Tako sam i napravila. Navikla sam prekrivač preko glave i vratila se spavanju!

Sljedeća stvar koju znam je da sam bila u bolovima. Ni na jednom posebnom dijelu tijela, ali bila sam još krhka od perioda oporavljanja od poroda (u kojem sam, kako sam to napisala u knjizi Amazing Grace, bila prikovana za krevet gotovo 6 mjeseci zbog zdjeličnih problema); bilo kakva aktivnost mogla me povrijediti i baciti u bolno stanje. Bol je, činilo mi se, imala ishodišnu točku u trbušnom dijelu pa prema kičmi, gotovo kao prvi znak pred porod.

I tako, bol je bilo to što me probudilo. Ali ono što je bilo tako bizarno, jest to da kada sam se probudila, moje lice bilo prislonjeno na stopala mog (bivšeg) supruga! Bila sam kompletno izokrenuta u krevetu. I još k tome moja je spavaćica bila MOKRA od koljena naniže. Bilo mi je zaista bolno da se izvučem iz kreveta, ali sam nekako uspjela.

Stajala sam tako sa mokrom spavaćicom koja mi je hladila noge i pokušavala shvatiti kako se moja spavaćica smočila. Sjećam se gotovo histeričnog napada koji me snašao pri prvoj pomisli o tome, pa sam morala odmah prestati! Kresnula sam šibicu i upalila lampu tako da sam mogla pronaći neku suhu odjeću. Kako sam skinula mokru spavaćicu tako sam primjetila da je bila prekrivena sa malim smedjim mrljicama – sjemenke i pelud sa Bahai trave koja je bila vani na stražnjoj strani posjeda, visoka otprilike do koljena.

Kako sam si to objasnila? Moja prva reakcija bio je osjećaj rastuće histerije., i tako sam ponovo morala prestati misliti o tome. Rekla sam si da mora da sam se digla po noći i otisla u kupaonu, te tamo smočila spavaćicu pri ispiranju wc-a. (ja sam bila inzistirala da se instaliraju patenti za ispiranje wc-a) No, nekako sam zaboravila da je uredaj za ispiranje već bio instaliran. Nisam NI POKUŠALA objasniti kako sam mogla unutraške ući u krevet.

To je bilo moje objašnjenje MENI. Nije imalo nikakvog smisla, jer nikada u životu nisam ustala noću iz kreveta a da nisam bila svjesna što sam radila. Sjećam se da sam na brzinu zarolala spavaćicu, tako da je ne gledam, a kada sam konačno došla da ju operem, napravila sam to u žurbi, kao da nešto skrivam; skrivam od sebe.

Naravno, to objašnjenje, uzimajući u obzir moje fizičko stanje i logiku izlaženja iz kreveta, jednostavno 'nije držalo vodu'. Ali meni to nije bilo važno. Ja sam ga stvorila i prihvatile. Dio koji nisam mogla objasniti gurnula sam pod tepih i izbjegavala misliti o njemu. Šta sam drugo mogla napraviti? Ako sam se samo približila problemu sa razumnim idejama, nije postojalo razumno objašnjenje koje bi bilo dio mog pogleda na svijet, i samo sam stvarala unutrašnji nemir, nešto slično tome kako bi se trebao osjećati jelen kada se 'smrzne' pred farovima nadolazećeg vozila.

Pitala sam se koliko ima ljudi sa sličnim iskustvima i kako ih objašnjavaju?

U ovoj točki vremena, počelo se pogoršavati stanje mog srca. Počela sam dobivati napade angine svaki tjedan, i to je uključivalo obje ruke, iako najviše koncentrirano na lijevu stranu. Takoder mi se ponovo

počela javljati endometrioza, koja je uzrokovala gotovo stalnu bol. (napravila sam neke preglede koji su pokazali da sam imala ozbiljan slučaj adenomioze.)

A onda bile su tu i glavobolje: bol toliko čudovišna da je i samo disanje predstavljalo agoniju. Ništa nije diralo tu bol – ni lijekovi, ni terapija; nije bilo rješenja. Bol je počela na čudan način oticanjem moje glave počev od okcipitalne kvrge, mjestu gdje stražnja strana lubanje sjedi na vratu. Neki je puta bila tako natečena kao loptica za golf i bol se otamo širila u pulzirajućoj agoniji dok me ne bi stisla kao čelični šljem, a ja sam mislila da će mi se glava rasprsnuti, jer kako drugačije da se ta agonija završi? Jedini način da se iole nosi sa time bilo je savršeno mirno ležanje u mraku sa što pličim disanjem. To se nastavilo kroz tjedan dana sa samo mrvicama sna, dok konačno nisam zaspala dubokim snom od iscrpljenosti iz kojega sam se probudila oslobođena bolova, iako sam živjela u strahu od sljedećeg neizbjegnog napada.

Kao da sve ovo nije bilo dovoljno, stalno sam se borila sa infekcijom uha, koja je bila toliko jaka da mi je ta strana glave tako otekla da mi se uho skroz zatvorilo, zatvarajući tako drenažu iz njega. Kada je konačno prsnulo u zasljepljujućoj boli i počelo se drenirati, da sam bila u mogućnosti da stojim, bila bih kleknula i molila za milost!

Čudna stvar je bila da su takve kronične opstrukcije u mome uhu dolazile bez najave. Jednostavno bih se bila probudila sa natečenom glavom i bolovima i to bi se razvijalo do kraja dana kada bi situacija postala kritična i zahtjevala put do prve pomoći. Gledajući retrospektivno, moram se nasmijati (iako to NIJE smiješno onima koji su to doživjeli!) kada se sjetim jedne liječnice koja je odredila da se uzme uzorak tekućine iz natečenog uha. Došla je iznad mene sa štapićem sa vatrom za uzimanje uzorka i htjela polako ugurati štapić u uho. Čim ga je takla, eksplozija boli prenijela se do moje ruke u refleksan udarac, koji ju je skoro odbacio na drugu stranu sobe! Odmah je shvatila da se nisam ni najmanje šalila kada sam rekla da je uho VRLO bolno! A za one koji misle da sam cendrava, dopustite da istaknem da imam četvero djece do sada, a jedno je pri porodu zahtjevalo odvajanje zdjelice – potpuna agonija – i ni jednom nisam ni podigla glas, zaplakala ili učinila išta više od potmulog stenjanja. U mojoj obitelji bol se podnosila sa dostojanstvom, a ne sa žalopojkama. I svakako nitko iz te obitelji nije fizički napao liječnika koji je radio svoj posao!

Moje rješenje za to bilo je da još više meditiram uporedno sa čitanjem i pravljenjem beskrajnih bilješki. Nisam kompletno odustala od mojeg podvođenja svih emocija pod Ljubav Bižju; pa je meditacija na to bila dnevna aktivnost.

Za mene je meditacija dvojni proces. Kasnije sam naučila da neki putevi referiraju na moju metodu kao „meditacija sa zrnom (sjemenkom)“. Proces je zapravo započeo kao vježba u kontemplaciji, ili fokusiranje na jednu ideju ili sliku. Vjerujem da je to prilično standardno.

Moja meditacijska praksa rapidno je rasla, kao što sam kasnije naučila kada sam čitala neke napredne tekstove o tome. Naravno, tada stvarno nisam imala vodiča i nisam to stvarno proučavala, osim što sam čitala knjige o meditacijskim putevima 'per se' (po sebi).

Međutim, rezultat te aktivnosti bio je da sam nakon nekoliko mjeseci vježbe zatekla sebe u stanju hiperkoncentracije (zoning out -http://en.wikipedia.org/wiki/Zoning_out prim.prev.) i po 3 sata bez prestanka, dok sam u sebi osjećala da uopće nije prolazilo vrijeme. Jedini je problem bio: čini mi se da nikada nisam donijela ništa NATRAG sa sobom (iz tih stanja). Nisam imala pojma što se bilo događalo, gdje je moj um bio, što je radila moja svijest, niti išta drugo. Primjetila sam da sam bila daleko više mirnija i bila sposobna nositi se sa teškoćama u životu, ali je ipak bilo frustrirajuće to što

nisam mogla zahvatiti nešto „konkretnije“ iz tih napora.

Zbog praktičnosti, obično sam meditirala ležeći na krevetu. Neki ljudi to ne mogu raditi jer imaju tendenciju da zaspnu, ali meni to nikada nije bilo problematično. Mogla sam se „hiperkoncentrirati“ u meditaciji, „doći“ nešto kasnije 'nazad', i ONDA normalno zaspati. Meni je općenito bilo tako neudobno u bilo kojoj poziciji da je zaspati bilo vrlo problematično ako ne bih prije toga meditirala.

Jedne noći, nakon osobito teškog dana borbe sa situacijom (ne sjećam se točno zašto me obuzima osjećaj krajnje nesretnosti tadašnjeg vremena; vjerojatno se radi o kombinaciji konstantnih bolova, nervoze zbog djeteta i osjećaja osamljenosti u braku), a moja je praksa bila da koristim bilo koju neugodnost ili nesretnost kao gorivo za meditativnu vatrku, pomislila sam da je tako teška mogućnost da zahvatim osjećanje ljubavi i mira dio jednog izazova – koji ima svoju svrhu.

I tako sam otišla u krevet i čekala da moj (bivši) suprug zaspi. Njegovo je stajalište o smjeru kojim sam ja išla bilo na površini tolerantno, ali je uvijek na neki način ubacivao klipove u kotač. Da je smatrao da želim mir i tišinu da meditiram, već bi se dovio nekog načina da napravi buku ili ometanje, zbog čega bi se obilato ispričao, a onda bi opet i opet radio isto.

Nakon što je zaspao, započela sam vježbe disanja. Ovaj dio postupka posudila sam iz mogog hipnoterapeutskog treninga. Bio je vrlo koristan. Naravno, kasnije sam naučila da je bio „posuđen“ za potrebe hipnoterapije iz izvjesnih meditacijskih sistema.

U tom momentu ja ne znam ŠTO se dogodilo. Sve čega se sjećam bio je početak faze disanja, koji je prethodnica kontemplativnoj fazi vježbe. No, ono što se dogodilo izgledalo je kao da sam „preskočila“ jedan dio.

Sljedeće što znam je da sam bila izbačena nazad u svjesnost putem osjećaja koji bi se jedino mogao opisati kao „mutna turbulencija“ u predjelu trbuha. Bilo je tako snažno, da je isprva izgledalo kao fizički osjećaj da mi unutra nešto kuha i da će to na neki način eruptirati. Jasno sam mogla osjetiti kako se stvara i sprema na put prema gore, pa sam se uplašila da se nešto neobično i ludo zbiva sa mojim tijelom, nešto meni potpuno nepoznato. ZNALA sam da moram izići iz kreveta i van kuće prije no što se „to“ dogodi, iako nisam imala pojma šta je „to“.

Mahnito sam držala grlo, jer sam mogla osjetiti naprezanje mišića u području grla, kako je val za valom energije pristizao gore kao prethodnica izboja pare iz vulkana prije erupcije. Izvukla sam se iz kreveta oslanjajući se jednom rukom o zid, dok sam drugom držala grlo, i cijelo vrijeme stiskala zube, tako da što god to jeste, neće šiknuti iz mene i uz nemiriti (bivšeg) supruga ili djecu. Sve što sam znala bilo je da će biti žestoko bolesna! Bilo je izvjesne sličnosti između tog osjećaja i osjećaja na povraćanje!

Probila sam se vani do verande gdje je bila sofa i srušila na nju upravo kada je „izliv“ započimao.

Željela bih da mogu to opisati boljim riječima, no nema ni jedne osim onih uobičajenih, a one ne opisuju baš najbolje samu bit i intenzitet događaja. Iz mene su eruptirali razlomljeni nizovi jecaja i plača koji su bili potpuno iskonski i dolazili su iz nekog dubokog mjesta duše koje prkositi objašnjavanju.

Skupa sa tim plačevima, ili zapravo ugrađeni u njih, bili su 'imidži' – vizije – kompletne scene sa cjelokupnim emotivnim sadržajem. Opet, to je bilo kao ona ideja da vam „život prolazi pred očima“. Ali u ovom slučaju, to nisu bile scene iz OVOG života. Bio je to jedan život za drugim. ZNALA sam

da sam bila tamo u svakoj sceni, da su scene koje sam vidjela bile vinjete iz drugih života, i doživljavala sam sebe kao sve te ljude.

A tek suze! Moj bože! Suze koje su tekle. Nisam imala pojma da je ljudska fiziologija sposobna proizvoditi toliku obilnu količinu tekućine tako brzo! Odakle li je samo dolazila sva ta tekućina?

Sad, da je to bila jednosatna epizoda plakanja, bila bi proslijedena u zaborav (povijest) kao „jedna od onih stvari“, možda kao PMS. No, to je trajalo bez prestanka preko 5 sati!

Nisam imala baš nikakve kontrole nad tim. Ako sam pokušala da to usporim, zaustavim, ili „skrenem“ um u drugom smjeru, unutrašnja senzacija eksplozivne erupcije ubrzano bi preuzeila situaciju, svi mišići u tijelu bi se počeli grčiti i više nisam imala kontrolu. Mogla sam samo sjediti tamo kao neka vrsta „instrumenta za bol i jadikovanje“, i doslovce isplakivati srce vani za svaki užas iz povijesti u kojem sam izgleda učestvovala ili kojem sam bila svjedok. Mislim da je bilo i takvih kojih sam jednostavno bila svjesna, ali u njima nisam učestvovala. A neke su od njih bile stvarno užasavajuće scene.

Kuga i pomor i smrt i uništenje. Scena za scenom. Voljene osobe u jednom momentu stoje, a već u drugome su smrskani ili leže u lokvi krvi. Pohlepa, pljačka, otimačina; rijeke krvi i usirene krvi; klanje i mesarenje u svim svojim mnogobrojnim manifestacijama prolazili su pred mojim očima; holokaust i pakao. Žestina i vreli bijes, ubojstvo i sakraćenje, svuda oko mene, gdjegod sam pogledala. Zlo se gomilalo na zlo, kao uvrnuta, raskomadana tijela. I bijeda stoljeća, neprolivene suze, krivnja, griža savjesti i pokajanje, plavili su kroz mene; topile i rastvarale tegobnu školjku od kamena koja je oblagala moje okamenjeno srce; ispirala bol mojim suzama – oceanom suza.

U isto vrijeme kako se dešavalo to izbacivanje svjetova nagomilane krivnje i jada iz mnogih života, postojao je „glas“ u pozadini, uvijek blag, uvijek umirujući, ponavljamajući uvijek nanovo: „To nije tvoja krivica. Nema krivice. To nije tvoja greška. Nisi znala.“ I došla sam do razumijevanja nečeg veoma dubokog.

Razumjela sam da nema „izvornog grijeha“. Razumjela sam da teror i patnje ljudskih iskustava ovdje u životu na Zemlji NISU rezultat nekakve „greške“ ili „zabune“ ili nenormalnosti. To nisu kazne. To nisu stvari od kojih bi netko mogao biti „spašen“. Razumjela sam da je svaka scena užasnih patnji i srceparajućih okrutnosti bila POSLJEDICA NEZNANJA.

Ovu ideju lakše je vidjeti ako razmišljate o nečemu kao što su bili Križari ili Inkvizicija. Možete pratiti put uvrnutog razloga koji vodi od ideje Ljubavi i Boga, ka nametanju te ideje Ljubavi i Boga drugima „za njihovu dobrobit“. I uzeto u svom ekstramnom obliku čak može rezultirati idejama torture i ubojstva u umu osobe koja ISTINSKI VOLI! Zaboravite na trenutak na one koji samo nemoralno koriste takvu filozofiju za svoju dobrobit i političke manevre. Razmislite na trenutak o iskrenosti sljedbenika takvih filozofija. Ovo slijedenje zla zamaskiranog u dobro bilo je utemeljeno na NEZNANJU. Čak i iznad toga, oni koji su naizgled radili za svoju korist, radili su iz neznanja – strah i glad duše koji se nemože zadovoljiti. To je samo stvar stupnjevanja, ali na kraju, to je samo neznanje.

Kada se konačno tijek energije, slika (imidža) i suza počeo stišavati, nastupio je osjećaj topline, melemske tekućine, gotovo prozračan u svojoj lakoći i tako sladak da se do današnjeg dana mogu prisjetiti te vatre ljubavi prema svoj kreciji. Bio je ekstatičan, zanesenjački i likujući, sve to u isto vrijeme. Bila sam izgubljena u čudu, zadivljena u istovremeno zbumjena pri ovoj viziji svijeta.

I tako, posljedica ovog događaja bilo je stanje produljene „uzvišenosti“, ili „voljenog mira“ koje je potrajalo poprilično vremena. Moglo bi se čak reći da efekti odjekuju u sadašnjem vremenu, jer nikada ponovo nisam bila u mogućnosti da dajem prosudbe o drugima, bez obzira kako opaka njihova djela bila. Mogla sam vidjeti da je svo tzv. „zlo“ i „opačina“ bila manifestacija neznanja, i da ne postoji osoba, bez obzira kako sveta i uzvišena misli da jest u ovome životu, koja nije pirovala u proljevanju tuđe krvi u neko drugo vrijeme i na nekom drugom mjestu. Izvorno odbacivanje odgovornosti od strane Kaina: „Jesam li ja čuvar svojeg brata?“, pripada svima.

No, bila je tu još jedna značajka. Neznanje je IZBOR, i to je izbor napravljen sa razlogom – učiti i razvijati se.

I to je shvaćanje vodilo ka drugom – naučiti kako da istinski izaberemo – biti u mogućnosti da učimo, na ovome nivou realiteta, što jest a što nije od neznanja – što jest od istine i ljepote i ljubavi i čistote. Naravno, ja sam razumjela da je to bilo kao izreka Isusa, da su neke stvari svijetle i sjajne izvana, ali su iznutra nečiste i trule. I ne mislim pritom da sam gledala na tu negativnost kao na nešto čemu treba suditi – jasno sam razumjela njen razlog i mjesto kao modove učenja – ali sam bila duboko inspirirana da istražim sve što sam mogla naučiti o ovome svijetu tako da najbolje razlučim ono što je od svjetla.

Bila sam toliko uzbudjena tim „otkrovenjem“ da sam htjela otici pravo u crkvu i svima to ispričati. U toj točki, jedini ljudi sa kojima smo imali nekakve kontakte, bili su članovi crkve u koju smo odlazili. Oni bi povremeno dolazili da se raspitaju zašto smo pokoji puta izostajali (iz crkve), i te su mi posjete dale priliku da pričan o nekim od mojih „odvajanja“ u terminima mojih spiritualnih iskustava. U svakom pojedinom slučaju bila sam prekorena kao osoba koja je nasamarena od strane Sotone. Ljudi moji, kako sam samo bila naivna!

Mnogo sam razmišljala o tome. Pitala sam se je li moguće da je cijela ta drama mojih vizija bila akcija poslanika koji je bio vuk u janjećoj koži, i da je sve namješteno i dramatizirano samo da me se zavara. Stvarno sam bila u dilemi. U jednu ruku, ako su oni bili u pravu i ja sam bila obmanuta, tada je moja duša bila u opasnosti. Ali ako su bili u krivu a ja u pravu, što bi to onda značilo za temelje cijelog Kršćanstva? Ako su oni bili u krivu, ako SU MOGLI biti u krivu u tako fundamentalnoj stvari, kako bi onda išta što su izgradili na tim pogrešnim temeljima moglo biti ispravno?

{Opaska uz podvučeni dio teksta (koji predstavlja PITANJE) :

Odlično pitanje koje daje i odličan odgovor!

Danas općenito govoreći ništa nije ispravno, upravo zato što je sve izgrađeno na pogrešnim temeljima. Ujedno daje i odgovor na pitanja iz svakodnevnice tipa 'zašto se dogodilo ovo ili ono, kako je moguće da se ... ovo ili ono'.

Jedna parodija koja prikazuje kako je pravi odgovor besmislen ako se nezna pravo pitanje data je u knjizi Autostoperski vodič kroz Galaksiju – p.p. EQ@2008}

To me je potreslo jer, dok sam bila spremna „prilagoditi“ moju kršćansku poziciju, nisam baš bila spremna baciti cijelu stvar kroz prozor. Mislim, poslije svega, kroz sva ta proučavanja i potrage, to je ležalo u pozadini. Kada sam zauzela stav kojim sam dovodila u pitanje egzistenciju boga, to je bilo sveskupa drugačije. Tu sam bila ja koja postavlja pitanje. Ali pri odlučivanju da je Kršćanstvo jednostavno u krivu, fundamentalno u krivu jer ako nije postojao izvorni grijeh od kojeg treba biti spašen, nije bilo ni potrebe za spasiocem, onda je to u potpunosti drugačija stvar. To doseže do pravljenja izbora.

Bila je to stvar koja je zahtijevala godine rada da bi se riješila. Stoga ćemo ju pustiti tamo. Ono što je važno jest, od ovog iskustva nadalje, više nikad nisam mogla vidjeti grijeh u istom svjetlu. Kada sam

čitala o ubojicama i zločinačkim djelima, znala sam da su to bile stvari u kojima sam i ja sudjelovala u prošlim vremenima, u svojem neznanju.

Kada je netko napravio nešto što me je povrijedilo, znam da sam i ja radila takve stvari. Nisam više mogla osjećati ikakvo prosuđivanje ili kriticizam ikoga ili ičega, jer sam znala da u nekom vremenu i prostoru, da sam to sudila sebi. Bio je to proces učenja, i rasla sam iz svakog iskustva. Učila sam što da NE radim na način da sam to radila. I u vrlo realnom smislu, to je razlog za bol i patnje. To je kao sistem automatskog navođenja koji održava osobu na putu učenja. No, trik je u tome da se bude u mogućnosti raspoznati razliku između izabiranja puta koji odmah daje fizički komfor koji zatim vodi u velike psihičke ili duševne patnje, i zmeđu puta koji može biti privremeno fizički neudoban a onda vodi do mira u srcu.

Pretpostavljam da biste mogli reći, u izvjesnom smislu, da sam ja završila dobru stranu svrhe „puta ljubavi“, ali nije to bilo tako jednostavno. Još uvijek sam bila vrlo prosječno ljudsko biće koje pokušava funkcionirati u „stvarnom svijetu“ sa stvanim djetetom i stvarnim događajima sa kojima se trebalo nositi. Trebalo je postići neku vrst balansa između znanja o tome da je svatko na nekom stupnju učenja i izbjegći da se bude dio njihove lekcije. To je bilo nešto što je zahtjevalo izvjesno vrijeme. Da nisam imala djece, mogla sam se jednostavno izvući iz svijeta da provedem ostatak života u studioznoj kontemplaciji i ponavljanju ekstatičkih vježbi. Ali nisam mogla. Imala sam odgovornosti. Bila sam U svijetu, i bila je to moja učionica.

Ono što se zapravo dogodilo u „stvarnom svijetu“ praktičnih poslova u toj točki vremena, bio je niz događaja koji bi se mogao smatrati više-manje uobičajenim, ali u svjetlu prethodnih događaja, povezano sa mojim unutarnjim stanjem i aktivnostima, moglo bi se sagledati kroz nešti „čudesnije“ svjetlo. Mogli bismo čak reći da su to bili direktni odrazi promjene u mojoj perspektivi.

Iznenada, moj (bivši) suprug dobio je ponudu za kongenijalan posao. To se zapravo dogodilo zbog toga što je čovjek koji mu ga je ponudio trebao pomoći pri svojim poslovima, jer je „iznenada“ odlučio da ih proširi. Zapravo je posebice imao na pameti mojeg (bivšeg) supruga, raspitujući se naokolo gdje smo se preselili, i dovezao se do nas da dadne tu ponudu. U to vrijeme, nisam povezivala te vanjske događaje direktno sa „promjenom“ u mome stanju, ali zasigurno je veza bila velika. I tako su glavne brige oko preživljavanja iz dana u dan bile riješene.

Zatim je prijatelj koji posjeduje vozni park odlučio da je vrijeme da ga obnovi, možda radi poreznih olakšica, i ponudio nam jedan od svojih polovnih auta, kombija (sa malo prijeđene kilometraže) za manje od petine njegove tržišne vrijednosti.

Pridodali smo ga uz „kabinu“, povećavši naš životni prostor, instalirali struju i vodu, i u osnovi se vratili u „stvarni svijet. Naravno, do tada sam već morala prodati piano i nakit koji su mi dali prijatelji i rodbina prije udaje. Da nisam, možda ne bismo imali hrane ili djeca ne bi imala Božić.

Ja sam nastavila baviti se hipnoterapijom, koja je bila napuštena tijekom „vjerskog puta“, i počela sam izučavati tehnike Spiritualnog oslobođanja.

To je također bila i točka vremena u kojoj se moja majka „probudila“ iz svoje „začaranosti“ i shvatila kako se užasno ponašala. Bilo je to prekasno za spas poslovanja ili nekretnina koje su bile prodane da bi njeni „prijatelji“ bili sretni, ali je meni ponovo prepisala kuću koju sam naslijedila od djeda i bake, a

iz koje nas je iselila nekoliko godina ranije, kada mi je baka umrla. U međuvremenu visoko je hipotekarno zadužila kuću, tako da ne mislim da su njeni motivi bili tako potpuno nesebični, jer jedina stvar koju sam mogla napraviti jest da ju prodam. No, od tog novca bila sam u mogućnosti kupiti kuću dovoljno veliku za našu rastuću obitelj. Ali ništa od toga nije sada bitno, pa ćemo zatvoriti ovu temu.

Ali čak prije selidbe, desilo se nešto drugo. Oko 3 godine nakon rođenja mojeg četvrtog djeteta, moja dugogodišnja priateljica koja je sastrane promatrala događaje u mojoj životu bez komentiranja ili prosuđivanja, odlučila je da se ja trebam „magnuti“ iz njega na malu pauzu. Ja nikada nisam bila odsutna od svoje djece više od nekoliko dana – obično zbog ležanja u bolnici – i nije mi bila ugodna ta ideja, ali bilo je teško odoljeti posebnom „odmoru“ koji je bio predložen.

Moja priateljica i njezin suprug imali su vikendicu u Sjevernoj Karolini, a mi smo poduze vrijeme pratili rad Al Minera koji je kanalizirao jedan entitet koji je sebe nazivao „Lama Sing“. Tamo je trebalo biti okupljanje mnogih ljudi koji su bili zainteresirani za taj rad u Dolini Maggie, koji je organizirao doktor i njegova supruga koji su bili Alovi bliski priatelji.. Trebala su biti predavanja, grupne meditacije, večere itd. Zvučalo je ne samo kao dosta zabave, nego i kao put ka „nečemu“, iako nisam bila sigurna čemu. Pristala sam da idem.

Na „simpozijumu“ je sve teklo kako bi se moglo i očekivati za takav događaj. Ljudi su tvrdili da vide aure; ljudi su lutali naokolo sa ekstatičkim izražajima na svojim licima mudro izricali „čudesna je energija prisutna“, i razgovori su bili živahni i zanimljivi.

Zatim je doktorova supruga, koja je, vjerujem, bila psihoterapeut ili savjetnik, održala govor o mnogim ljudima koji su dolazili naprijed u vrijeme sa „reinkarnacijskim sjećanjima“ na holokaust. To je na mene imalo najneobičniji uticaj stvarajući nekontrolirani plač. Morala sam napustiti sobu i sakriti se iza pregrade u ženskoj kupaoni dok taj govor nije završio. Stvarno sam mislila da mi fali koja vida u glavi jer NIŠTA me nikada nije tako pogodilo na takav način i to pred javnošću! Dovraga, pa ja sam uvijek skrivala svoje osjećaje u prisutnosti drugih, a čak niti ne plešem u javnosti jer sam oduvijek osjećala da je za mene to nedostojanstveno!

Ali onda, zadnjeg dana simpozija, došla je glavobolja. Kada su moji priatelji otišli na zajedničku meditaciju, ja sam ostala u tami motelske sobe sa hladnim oblozima i ledom na glavi, pokušavajući smanjiti naticanje. Srećom je ovoga puta bol popustila do sljedećeg jutra kada smo se svi sakupili na oproštajnom doručku, i bila sam u mogućnosti da se pakiram i normalno funkcioniram.

Pri doručku, jedna od gospođa za našim stolom primijetila je da sam na meditaciji prethodnog dana imala VRLO lijepu odjeću. Pogledala sam je sa iznenadenjem i rekla da nisam prisustvovala jer mi je bilo loše. Pogledala me i rekla, „Ali jasno sam vas vidjela, i NE grijesim!“

Moja priateljica uvjeravala ju je da sam bila u krevetu, i tako smo svi zurili jedni u druge, i nakon neprijatne tištine časkanje je nastavljeno. Ali bila sam time prilično zaintrigirana.

Na simpozijumu smo sreli dvije postarije, ali vrlo žustre gospođe, koje su bile zanimljive i zabavne za druženje. Jedna od njih je bila imala nekakvu praksu iz hipnoze i naprednih tehnika meditiranja, pa smo se priateljica i ja dogovorile da ih pozovemo u njenu vikendicu u koju smo namjeravale svratiti na nekoliko dana prije povratka kući. One su pristale.

Nakon cijelodnevne vožnje planinama, stigli smo u vikendicu koja je bila prilično izolirana, smještena na kraju stare ceste drvosječa, na rubu Nacionalne Šume. Bila je potpuno opuštajuća i savršena za naše

,,eksperimentalne“ meditacije.

Naša nova prijateljica (zvat ćemo je June) spremala se voditi „navođenu“ meditaciju praćenu muzičkim „tonovima“ sa audio trake. Sve smo si našle udobna mjesta, i otpočele su instrukcije. Sjećam se da sam pratila dio o disanju i „uštimavanje“ na muzičke tonove, ali od tog dijela čini se da je moja unutarnja svijest imala svoje planove.

Osjetila sam se podignutom izvan tijela i „oooopa!“ iznenada sam nekako „lebdjela“ ispred kamenitog lica visoke planine. No bila je tamo nekakva „pukotina“ ili rascjep u stijeni. Znala sam da samo nekoliko ljudi može proći kroz taj uzak prolaz, i pokušati to bez da si „jedan od tih koji mogu“, rezultirati će nekom vrstom „šoka“, ali odlučila sam da pokušam. Kao da sam nekako „nišanila“ u to sa voljnom namjerom, i sljedeća stvar koju znam je da sam izronila na drugu stranu na rubu prekrasne doline.

Bilo je tamo livada zelene trave sa divljim cvijećem nevjerljivne luminiscencije i „životnosti“. Trave su se poput valova njihale naprijed i nazad na povjetarcu, tako da je izgledalo da je taj povjetarac vrsta „svjesnog“ milovanja trave, a talasanje trave bilo je kao neka vrsta „svjesnog“ odgovora na milovanje, nešto kao kad mačka prede na milovanje.

Našla sam se u nekoj vrsti tijela, i počela hodati kroz tu travu, koja je „primala“ moje korake, milujući moja stopala i noge kako sam se stapala sa njom pri svakom koraku. Bilo je kao da je ona „prolazila uz mene“ a ne ja koračala „kroz“ nju. Bio je tamo i prugasti šator malo ispred mene sa zastavicama koje su vijorile sa stupova na „svjesno milujućem“ povjetarcu, ali na drugoj strani male rijeke. Znala sam da je taj šator mjesto na koje idem, iako nije bilo osjeta „trebala bih ići“. Bila sam znatiželjna kakav će biti osjećaj kada zagazim u riječnu vodu.

Pogledala sam u vodu koja je bila kristalno čista i iskrila se na „sunčevu svjetlu“, iako je izgledalo da tamo nema sunca na nebnu. Mogli biste reći da je skakutavo i plešuće svjetlo na vosi bila neka vrsta „svjesnog“ uzajamnog djelovanja između tog ambijenta, intenzivnog svjetla i vode.

Zakoračila sam u vodu, primjećujući da su mi stopala gola i da izgleda da ja nosim neku vrst bijele pothaljine sa prugastom nadhaljinom koju sam rukama podigla iznad vode. Bila sam iznenadena da osjećam kretanje vodotoka koje je bilo tako brzo, a opet je davalо osjećaj „spajanja“ sa mojim stopalima. Osjet bi se jedino mogao opisati kao „poslastica“ za moje noge!

Blistavo kamenje nalik draguljima na dnu rijeke me fasciniralo. Bilo je glatko i stalno se bljeskalo sa prolaskom vode preko njega. Prešla sam rijeku svjesna da je ovo bilo jedno intenzivno iskustvo koje je imalo neki dubok značaj. Kada sam došla na drugu stranu, bilo mi je i drago što sam „prošla“ neku vrst testa, i krivo što se taj doživljaj završio.

Približila sam se šatoru, a tamo su bila dva čovjeka i sjedila pod vanjskom tendom na tepihu raširenom po travi ispred šatora. Bili su jednako obućeni kao i ja. Šator je imao pruge sa istom šablonom kao i pruge na „nathaljinama“, a boje pruga bile su crvena, bijela i crna sa stalnim ponavljanjem tankim rubom svake pruge u lapis plavoj boji.

Jedan od dvojice ljudi obratio mi se: „Čekamo već dugo vremena. Postoji radost što te ponovo vidimo.“

Iz nekog razloga, to me nije, kao i obično, pogodilo. Imala sam osjećaj da je ovaj „susret“ aranžiran

prije dosta dugo „vremena“. Naklonila sam se i potvrdila pozdrav. Tada je drugi rekao: „On je unutra.“ I to mi također nije bilo neočekivano. Pognula sam glavu da uđem u šator, i tamo je bio čovjek, star čovjek sa „mladom“ kožom poput porculana koji se preliva u raznim bojama. Njegov izraz kada me video, bio je apsolutna sreća i zadovoljstvo. Snažno me zagrljio i poljubio u oba obraza, a oči su mu zasuzile. „Najprije ćemo razlomiti kruh.“ Reče. I opet, to mi nije bilo iznenadjuće i nije bilo pitanja u mojim mislima, kao što bi to „najprije“ moglo značiti, iako to i nisam znala!

Sjeli smo na pod prekriven tepihom unutar šatora oko malenog stola. Ona dvojica muškaraca izvana ušla su unutra sa zdjelama kruha i mlijeka. Na stoliću je bio zlatni pehar već napunjen sa nečime nalik vinu. Veliki kruh bio je razlomljen na jednake dijelove, koje je razlomio starac. I svakome je dodao komad. Umočili smo ga u mlijeko i jeli. Zatim je starac podigao pehar, prošao rukama iznad njega, pušnuo na njega, pio iz njega i dodao ga meni. U tom trenutku postala sam svjesna da me svi oni gledaju, i znala sam da je ispijanje bio novi test. Popila sam, a izrazi sreće bili su evidentni na njihovim licima.

Zatim je starac ustao i prošao kroz vrata u „unutrašnju“ sobu šatora, i znala sam da se očekuje da ga slijedim. I jesam. U ovoj je sobi bio zlatni kovčeg veličine velike kutije za kruh. Otvorio ga je i izvukao veliku ogrlicu. A ta je ogrlica bila najčudnija stvar koju sam ikada vidjela. Bila je sastavljena od nizova zlatnih kuglica koje su bile (stupnjevano po veličini) nanizane kao biseri, samo što je najmanja od njih bila veličine igraće špigule, a najveća, u sredini, bila je veličine stolnoteniske loptice. Obješen na sredini bio je zlatni figurni objekt složen sa velikim kamenom. Figura iz dijela sastojala se od dva spiralna roga, slična ovnovim, montirana sa strana ravne površine na kojoj je kamen bio učvršćen. Ta je ravna površina bila neobična jer je bila i „cirkularna“ (kružna) i „triangularna“ (trokutasta). Kako može biti to oboje neznam, ali je bila. Cirkularni dio je izgleda bila funkcija kamena koji je bio zaobljen kao stolnotenska loptica presječena na pola. No, mene su fascinirale karakteristike kamena. Zamislite kombinaciju između dijamanta i opala, i dobit ćete neku predodžbu kako je izgledao. Bio je mlječan, a opet kristalan, bljeskajući vatru iboje kao opal, a opet briljantan i proziran kao dijamant. „Živa priroda“ ovog kamena bila je očita, i osjećala sam u strahopostovanje.

Starac se okrenuo prema meni i zagledao me dugo i pažljivo – tražeći nešto u mojim očima. Držao je ogrlicu sa obje ruke podignutu u zraku i konačno rekao: „Ti razumiješ?“ „Da“, odgovorila sam. A razumijevanje koje se odmah „otvorilo“ u mojoj umu bilo je da ako prihvatom kamen, biti će „posljedica“. Posljedice su bile te da će se svako ispoljavanje licemjerstva u meni okrenuti protiv mene i uništiti instrument u kojem operiram: drugim riječima, fizičko tijelo moje sadašnje inkarnacije. Nije važno da li će to biti nemanjerno. Bila sam obavezana da tražim i govorim samo istinu neometanu subjektivnim „željnim razmišljanjem“.

Sa tim razumijevanjem, bila mi je proslijedena velika odgovornost i rizik koji sam prihvatile. Bilo je to otrežnjavajuće, inspirirajuće i čak pomalo zastrašujuće. Ali strah je brzo prošao. „Ti prihvaćaš?“ pitao je starac. „Da“ rekla sam i pognula glavu da primim kamen. Pažljivo ga je namjestio oko mog vrata tako da je kamen došao točno na sredinu grudne kosti.

Zagrljio me još jednom, i izašla sam iz unutrašnje sobe u vanjsku gdje su druga dvojica čekala. Kada su vidjeli kamen, lica su im se ozarila radošću, sklopili su dlanove i poklonili se kako sam prošla. Dala sam im znak očima, znajući da ne mogu više govoriti u toj oblasti/realitetu.

Sljedeća stvar koju znam, je da sam mogla čuti Junin glas koji me opetovanom doziva sa velike udaljenosti. Poput rakete prohujala sam kroz procjep u stijeni i našla se nad planinom gdje je bila vikendica koja je držala moje smrtno tijelo, i onda sam bila u tijelu, vraćajući se nazad kao da

iskrsavam iz mračnog tunela na svjetlo ovoga svijeta. Otvorila sam oči a prijateljice su me gledale i smijale se što sam „zaspala!“

Pokušala sam reći da se nešto izvanredno dogodilo, ali riječi su me napustile. Shvatila sam da zapravo ne mogu opisati to iskustvo ničime osim prozaičkim izrazima, a one su se dobro zabavljale na taj račun, pa sam odlučila da ne trebam pričati o tome, i najveći dio toga zadržati za sebe.

Pitale su što je bio kamen kada sam ga pokušavala opisati, i jedina stvar koja mi je pala na pamet je da je zvan 'Kamen koji govori'.

Trebala bih spomenuti da sam kratko nakon započimanja meditacije počela doživljavati čudnu anomaliju. U mom prisustvu „stvari“ bi se razbijale bez očitog „uzroka“, stvari kao čaše, staklo od petrolejke (sjetite se da smo neko vrijeme živjeli bez struje), itd. Pokušavala sam to objasniti „brzim promjenama temperature“ kao kada stavite vrelu vodu u čašu, ali to po ljeti nije bilo zadovoljavajuće objašnjenje, kada ničega nije bilo u čaši, a staklo petrolejske lampe stajalo je van upotrebe čitav dan. Još jedna stvar za guranje pod tepih.

No, na putu od planina prema mojoj kući, razmišljala sam o kamenu i kako će se nositi sa ovim „stanjem“ u mojem postojanju u odnosima sa (bivšim) suprugom... kad je iznenada stražnje staklo novog auta moje prijateljice ekspoldiralo uz snažan prasak, kao da je opalio top. Obje smo bile potresene; ona je zakocila i počele smo se osvrtati okolo. Ona je pogledala u retrovizor a ja sam se okrenula i obje smo istovremeno vidjeli stražnji prozor koji je bilo zamućen frakturama kaljenog stakla (koje se lomi u sitne komadiće). I baš tada je počelo kišiti. Nije bilo ni jednog drugog automobila u vidokrugu, niti vidljivog mjesta sa kojega bi projektil mogao doći. Zapravo (na staklu) nije bilo „udarne točke.“ Cijeli je prozor još bio u jednom komadu, ali kompletno išaran tim naprslinama, koje su onemogućavale pogled kroz njega.

Super! Eto nas tu, sa 650 kilometara puta pred nama, sa razbijenim stražnjim staklom i brdom prtljage i suvenirima na stražnjem sjedalu! No, čini se da je staklo zadržavalo vodu, i nastavile smo put smanjenom brzinom. Nakon nekog vremena htjeli smo provjeriti situaciju, pa smo stale na zatvorenoj benzinskoj pumpi. Kada smo stale, u trenutku kada su gume dotakle rubnik pločnika, cijeli se prozor raspao na sjedalo u hiljade staklenih komadića!

Nije preostalo drugo nego da nađemo prenoćište i pokrijemo auto do jutra, a onda nastavimo. Našle smo motel gdje nam je vlasnik ljubazno dopustio da stavimo auto u njegovu garažu. Sljedećeg dana odvezle smo se do najbližeg mjesta sa podružnicom proizvođača (njenog) automobila.

Automobil je bio popravljen, a mehaničari zbumjeni, jer nisu mogli objasniti zašto se staklo iznenada rasprsnulo.

Povezan incident zbio se nedugo nakon povratka kući. Tada smo već imali novu sobu nadorgađenu na našu „kabinu“, koja je sada postala kuća, a soba je bila omeđena na dvije strane sa velikim panelima stakla, otprilike 1,4 x 2 m. Kućica je bila u sredini šumarka, i bilo je kao imati vanjska vrata „iznutra“. Uzglavlje kreveta bilo je nasuprot jednog od tih staklenih zidova i zaista sam uživala u ovoj sobi, osobito kada je kišilo.

Meditirala sam na krevetu, a moj se (bivši) suprug vratio jer je zaboravio maknuti polugu sa vrata koja je služila da spriječi nagli tresak (zatvaranje) vrata. Kada su vrata konačno bila zatvorena, osjetila sam unutrašnji trzaj, a onda je onaj prozor ispred kreveta eksplodirao isto kao i onomad stražnji prozor

auta. Ponovo se radilo o kaljenom staklu, pa je prošla pokoja sekundica prije no što se staklo osulo; isprva su komadići (kuglice) padale sporo, a onda me je odjedamput zasulo.

Nepotrebno je reći da je, u toj točki vremena, moj (bivši) suprug postao oprezniji u svojim „sabotiranjima“ mojeg mira za meditaciju. Već ga je brinuo tucet ili više razbijenih čaša i tuljaca petrolejki, ali ovo je podiglo stvar na novi nivo. Dođavola, tko zna? Možda je mislio da sam vještica! No, to je stvaralo veliku distancu između nas, jer ga je plašilo.

Moram priznati da je to ponekad bilo zastrašujuće i za mene. Nisam znala što se događa meni niti oko mene. Samo sam znala da sam na nekoj vrsti „puta“, i da mogu jedino nastaviti putem, jer ići drugim putem, bilo je na neki čudan način – nemoguće. Razmišljala sam o tome kao o vrsti „hodanja po vodi“. U mojim mislima, bila sam na sredini ogromnog oceana, postojao je za mene put, ali svaki je korak zahtijevao i vjeru i razumno promišljanje o mogućnostima. Imala sam prilično dobru predodžbu o tome gdje se ispod površine oceana nalaze skrivene „podrške“ (gazna mjesta), ali nije mi bilo dozvoljeno da ih vidim prije no što pružim nogu u sljedeći korak. Znala sam da u svakom momentu mogu zakoračiti na mjesto koje (ispod površine) nema gazno mjesto, i da će zagnjuriti u valove.

Toliko o čudnim iskustvima pri meditacijama.

* * *

Sada ćemo preskočiti nekoliko godina u vrijeme Letećih Crnih Bumeranga navedenih u Knjizi Jedan (to su poglavlja 1-7) ove serije – još jedan veliki unutrašnji pomak. Čitatelj će primijetiti da niti jedno pojedinačno iskustvo nije bilo „zadnja riječ“. Stvari su se događale po fazama i stupnjevitom kroz godine. I to, naravno, nagovještava da proces još traje. Kao što sam napomenula u knjizi Amazing Grace, u tom periodu se potpuno urušio moj fizički sistem. Moja je funkcionalnost godinama bila nepouzdana, a sada je postala glavni problem.

Nastavila sam se prisiljavati da funkcioniram čistom voljom (put fakira?), ali ipak sam mogla vidjeti da to ide nizbrdo i da će umrijeti ako nešto ne promijenim. Znala sam da će umrijeti jer je volja u meni bivala otplavlјivana konstantnim bolovima. Nisam mogla stajati na nogama više od nekoliko minuta zbog bolova u zdjelici i niže u leđima koji su sve mišiće natjerivali u grč. Trebala mi je pomoći pri ustajanju i sijedanju na stolice, u i iz kreveta, u kupaoći, u kadi itd.

Međutim, doklegod sam mirno sjedila, bilo mi je dobro. A mozak mi nije umro, pa sam nastavila čitati i proučavati da odvratim misli, i zakazivati sesije hipnoze. Moj (bivši) suprug gledao je na to kao na „zabušavanje“. Žalio se da mogu uraditi ono „što mi se sviđa da radim“, drugim riječima, sesije hipnoze za druge ljude i da čitam knjige, a za njega nisam radila ništa, tj. ispunjavala njegove fizičke potrebe. To me duboko povrijedilo, jer da nisam radila i čitala, osjećala bih se potpuno nepotrebnom; bila bih biljka.

Bilo je vremena kada sam željela da nemam obitelj koja će biti povrijedena ako sve to skončam. Angina je bila tako konstantna, da sam maštala o tome da u kuću provali luđak sa sjekicom i odsječe mi ruku, i osloboди me bolova. Liječnik je bio zbumjen, i na kraju predložio da se možda radi o oštećenju živca i da bi možda karpalno tuneliranje operativnim zahvatom bilo rješenje. Naravno, on nije zapravo objasnio zašto je bol bila u gornjem dijelu ruke i prsnom dijelu. Bila sam očajna i otišla sam da to napravim.

Kada sam se probudila nakon operativnog zahvata, koji je trebao biti na LIJEVOM ručnom zglobu,

OBA su zglobo bila u zavojima poput boksačkih rukavica. Bila sam skroz užasnuta! Kako će išta raditi sa obje ruke u zavojima?

Bol je bila bliska onoj najjačoj koju sam ikada doživjela. Gore nego pri porođaju. U istoj kategoriji sa onim glavoboljama i infekcijama uha. Nisam bila pripremljena za to. A bol nije nestala kako je doktor rekao da hoće.

Operativni zahvat nije učinio ništa da smanji bol u ruci. I tako mi je bilo još gore nego prije; a sada sam bila gotovo potpuno bespomoćna. Nisam imala snage u rukama ni da okrenem kvaku na vratima, ni da držim olovku duže od minute bez da me nakon toga spopadnu agonijski grčevi...

To je bilo prilično depresivno. A zbog nekog razloga moj je (bivši) suprug imao neko perverzno zadovoljstvo da me muči situacijama. Bila sam stalno podsjećana da ako želim nešto napravljeno, nešto što sam Ja željela, onda trebam smisliti kako da to sama napravim.

I tako smo iznašli da se situacija „poboljšala“ na mnoge načine, odražavajući promjenu unutrašnjeg stanja, no očito bilo je još toga što je trebalo napraviti. Nisam imala pojma šta, i nisam niti mogla pojmiti da je ovo ono što se događa. Bila sam svjesna činjenice da naša tijela reflektiraju neko unutrašnje „stanje duše“, stanje „Kamena koji govori“, ali nisam uspijevala iznaći načina da izliječim moju vlastitu dušu – tako da se i tijelo izliječi. Jedina stvar koju sam mogla shvatiti bila je da tu mora biti još nečega, nečeg dubljeg, nečega što nisam vidjela. Znala sam da na neki način ovdje igra ulogu moje neznanje, ali što to nizam znala? Što sam, za ime Boga, radila krivo?

Izgledalo je da sam dostigla stanje ljubavi i prihvatanja svih ljudi, za sve puteve, za sve koji su se koprcali u neznanju. Radila sam naporno koliko sam mogla (čak i u tom teškom fizičkom stanju) da „sređujem“ stvari onima koji bi me tražili. Nikada nisam odbila zahtjev za pomoć bilo da su mogli ili ne platiti za to. Nisam bila „u tome zbog novca“. Bila sam u izvjesnom smislu, u jednakom lošoj situaciji kao kada mi je „glas“ rekao da moram „učiti“ o zlu.

Pa, pokušavala sam. Pokušavala sam naučiti kako da ga prepoznam. Ono što nisam znala, a trebalo je naučiti, bilo je da vrlo često ono što se pojavljuje kao svjetlo i istina – NIJE to; to je obmana. To je još uvijek bio nenaučeni dio „lekcije ljubavi“. Već sam imala lekciju da velike religiozne organizacije mogu biti put ka uništenju, ali nisam znala kako suptilna i mučna ta obmana može biti, i kako se pojavljuje na individualnoj razini.

Početkom 1994., imala sam razgovor sa Frankom u kojem je za mene nabrojao niz neobičnih, sinkronicitetnih i čudesnih događaja koji me doveo do pozicije u kojoj sam sada bila. Navodio je činjenicu za činjenicom kroz cjelokupnu (moju) životnu priču, sa kojom je bio upoznat sve do proteklih nekoliko godina kada su se bizarnosti i sinkroniciteti povećali do te mjere da sam se osjećala kao da živim u ludnici u kojoj normalna realnost više ne drži vodu, i u kojoj je moj čvrsti referentni sistem bio smravljen pred mojim nogama. Svakom činjenicom, svakom točkom koju je nabrojao, osjećala sam da još jedan val otplavljuje moje temelje od pijeska, a ja sam tonula u kaljužu ludila.

Kako ćete se nositi sa životom koji je kompletno otisao preko ruba, govoreći u terminima čudnovatosti (stranosti), koji niti ste željeli iskusiti, niti želite da se nastavi?

Nakon što je prešao preko većine mog života, Frank je došao do nedavnijih vremena, istaknuvši kako su se NLO-i pojavili sa prvom sesijom o „otmicama“ koju sam imala, i da je jasno da se radi o neuobičajenom fenomenu. Ne dešava se svakome koji je mogao biti otet, da pod hipnozom privlači

jato NLO-a. Pitanje je bilo: Da li su stanovnici NLO-a bili zainteresirani za otetoga ili za hipnoterapeuta?

Nije mi se dopao smjer u kojem je išla konverzacija. Onda je on istakao (njemu) očitu povezanost između mog pogoršanog zdravlja i mog susreta sa NLO. Kada sam prosvjedovala da možda tu uopće nema nikakve povezanosti, on je istakao kako je moj pas patio i umro u vrlo kratkom vremenu nakon te „izloženosti“, i kako je meni uvijek najlošije stanje u noći kada se pojavljuje NLO. Kakvo je bilo moje objašnjenje te male činjenice?

Nisam imala objašnjenje.

Frakkovo je objašnjenje bilo da je cijela ta drama nedavnih vremena koja se raširila u nekoliko okruga i obuhvaćala tucet ljudi, većinu nisam ni poznavala, - bila namještена da privuče moju pažnju – da me probudi.

NIJE mi se dopao smjer konverzacije. Kao i u slučaju mokre spavaćice i čudnovate svjetlosti, borila sam se da i ovo gurnem pod tepih.

„Zašto jaaaaa?“, zavijala sam. Osjećala sam ogroman pritisak na zglobu („Kamen koji govori?“). „Što mi je činiti?!“

U tom trenutku Franku je ponestalo teorija. „Nemam pojma“, rekao je, „samo ističem očito. Prepostavljam da ćeš ostalo morati shvatiti sama.“

Jasno se sjećam da sam sjedila na krevetu te noći, razmišljajući o tim neobičnim „nagovještajima“ da tu postoji nešto dubljega u našoj realnosti nego što sam ja možda prepostavljala u godinama svojega rada i istraživanja. Jedini je problem bio, kako sam samozadovoljno napomenula Bogu, da sam previše bolesna da išta napravim. „Usrao si motku!“, rekla sam Univerzumu. „Ako je i postojalo išta što si me tražio da napravim, ostavio si me da patim previše i predugo (da bih to mogla napraviti)!Eto ti!“

Bila sam dakle tamo, nefunkcionalna kao ljudsko biće, a opet, naizgled funkcionalna. No, preplavio me je jedan nadnoćan osjećaj „svrhovitosti“ i pomeo sve ispod sebe, te sam smjesta zažalila zbog svog djetinjastog opiranja. I tako sam to prihvatile i izjavila Univerzumu da ako su sve te stvari bile orkestrirane da privuku moju pažnju – uspjelo im je. Ali daleko sam ja bila od toga da podignem loptu i potrčim sa njom. „Ako se od mene očekuje da NAPRAVIM išta glede toga, najprije me moraš popraviti (u mehaničkom smislu) ovdje.“, rekla sam. „Kakva jesam, ne mogu napraviti ništa.“

Unutar 2 tjedna – zapravo 10 dana – našla sam Reiki. Ili je Reiki našao mene. A našao me i dr.Greenbaum.